

ASIMETRIČNA MEHANIKA VELJKA MILKOVIĆA

prof. dr Velimir Abramović
Beograd, Srbija, 22. februar 2009.

- Višestepeni oscilatori imaju više tačaka oslonca u istom mehaničkom sistemu; ako lokalna vremena interpretiramo kao fizičke tačke, shvatićemo da je ‘poluga sa klatnom’ jednostavna mehanička vremenska mašina;
- Nova mehanika ruskog akademika Nikolaja Kozireva ne zasniva se na jednakosti akcije i reakcije, već na ‘fundamentalnoj asimetriji’ gravitacione sile, koja nema svoju reakciju – antigravitaciju;
- Relativističko vreme razlikuje se od tačke do tačke u prostoru, što proizvodi opštu nejednakost interaktivnih sila u svemiru, jer svaka pojedina sila deluje iz sebi svojstvene tačke vremena, i promena je, dakle – večna;
- Dejstvo i efekat sile ne ostavaruju se u istoj tački i zato je strela vremena nepovratno orijentisana od uzroka prema posledici; orijentisani vremenski tok aktivira prirodne događaje i nosilac je energije;
- Kauzalna mehanika Kozyreva zasniva se na shvatanju vremena kao aktivnog učesnika fizičkih procesa, i više od toga, kao pokretačke sile koja navija sat Svemira: “Vreme je to koje večno navija svemirski mehanizam, čineći od njega realan fizički perpetuum mobile!”

Da li je moguće ostvariti mehanički perpetuum mobile? Tragač za istinitim rešenjem ovog hiljadugodišnjeg problema – član Akademije pronalazača, Veljko Milković (www.veljkomilkovic.com), svojim dvostepenim oscilatorima navodi i našu i svetsku savremenu naučnu zajednicu na ponovno i još dublje promišljanje mehanike. Da li baš sve znamo o polugi, strmoj ravni, koturačama, klatnu?

Novosadski pronalazač Veljko Milković nedavno je uvršćen u knjigu „Izobilje energije sada“, koju je priredio bivši fizičar NASA Brajan Beret. Po njegovom mišljenju, Milković je u rangu takvih naučnika kakvi su Galilej, Njutn, Tesla...

Reč je o Milkovićevom naučnom otkriću, tzv. dvostepenom oscilatoru, naizgled, jednostavnoj spravi za koju njen autor tvrdi da prvi put u istoriji kombinuje interesovanja dvojice velikih naučnika – Arhimedevu polugu i Galilejevo klatno.

Međutim, prava vrednost tog otkrića jeste u činjenici da se na taj način dobija više energije nego što je uloženo, što je u uslovima današnje energetske nestašice od epohalne važnosti.

Naime, lagani pokret klatna na drugom kraju poluge izaziva snažne mehaničke udarce, koji mogu trajati i preko dva sata bez prekida. Milkovićev izum podelio je svetsku naučnu zajednicu. Dok jedni smatraju da je reč o diletantizmu i amaterskom zanesenjaštvu, drugi u Milkovićevom dvostepenom oscilatoru vide najvažniji izum u poslednjih 300 godina (dr Peter Lindeman).

Pre nego što se fokusiramo na Milkovićevu ideju da se oscilacija klatna pretvori u antigravitacioni rad poluge, dozvolite nam neka teorijska razmatranja. Osim što radi kao mašina za proizvoljno pojačanje ulazne energije, dvostepeni oscilator je i najbolja mehanička analogija naizmeničnoj struji, čak bolja od bilo koje Tesline hidrauličke analogije.

Pre svega podsetimo se da je čuveni elektro-stručnjak i Teslin profesor elektrotehnike u Gracu, doktor profesor Pesl, kada je pred punim auditorijumom održao govor protiv Tesline vizije asinhronog motora, koncepciju “motora bez kolektora” nazvao – potpuno neostvarljivom fantazijom. Na kraju negativne ocene, on je Teslu najusrdnije zamolio da se okane ideje na kojoj gubi toliko vreme i okrene ozbiljnoj nauci. ”To što vi pokušavate isto je tako nemoguće kao da hoćete da gravitaciono kretanje pretvorite u rotaciono da bi vršilo rad!” Tesla je prećutao, ali je odlučio da napusti studije koje su počele da ugrožavaju biće njegovog talenta... “Upravo se to i događa u našem Sunčevom sistemu” - sigurno je tada nadahnuto pomislio, - ”u kome se gravitacija Sunca pretvara u rotaciju Zemlje i ostalih planeta... to, dakle, mora biti moguće i u elektromagnetici... uostalom, gravitacija i nije prosta, mrtva mehanička sila i oduhovljena nauka kad-tad će odgovoriti na pitanje o njenoj suštini...”

Pitanje o pravoj prirodi prostora i vremena postavlja se već pri objašnjenju rada i najprostije mehaničke mašine kakva je poluga. Već na prvi pogled izgleda besmisleno da manja sila pokreće veći teret uvećavanjem njegove težine. Jedan te isti teret, koje ne možemo da pokrenemo bez pomoći poluge, sasvim lako ćemo pokrenuti, ako mu pridodamo još i težinu same poluge. Kao što će se pokazati, ovaj paradoks nije tako pouzdano objašnjen “momentum sile” jer se njegovim uvođenjem kvantitativno izjednačavaju sila i prostor. I lično Arhimed još je ukazivao na to da poluga ima mistična svojstva jer se pomoću nje manjom silom podiže veći teret. U čemu je tu problem?

Duži krak poluge zajedno sa teretom teži je od kraćeg kraka iste takve poluge, sabranog sa teretom, a zahteva slabiji pritisak da bi funkcionisao kao lift. U slučaju matematičke poluge, kada sama poluga nema težinu, ovo njeno svojstvo je još zagonetnije, jer je očigledno da na neki način dolazi do transformacije sile u prostor i obrnuto – prostora u silu. Da nema ove tajanstvene transformacije, na primer, raznokraka poluga nikada se ne bi mogla uravnotežiti, to jest nikada se ne bi mogli postići jednaki momenti sile, (proizvod sile i kraka), na obe njene strane. To da veća sila pomnožena manjim krakom ima isto dejstvo kao manja sila pomnožena većim krakom, otvara problem filozofsko-fizičkog objašnjenja opšteg odnosa prostora i sile, koji je evidentno manje jasan nego što naučnici žele da nam to izgleda.

Pravo razumevanje momenta sile u terminima prostora i vremena i dan-danas je stvar budućnosti, jer savremena fizika odbija da prizna vreme kao ključni problem fizičke realnosti.

Evo i jednog ajnštajnovskog misaonog eksperimenta: ako imamo ravnokraku polugu u ravnoteži i misaono postupimo tako da od većeg tereta, (ili sile, svejedno), oduzmemo manji teret, a od dužeg kraka oduzmemo onaj kraći, šta ce nam ostati? Očigledno, u ravnoteži ostaju, s jedne strane poluge - čista sila, a s druge - čisti prostor, odnosno preostali deo dužeg kraka. Blago rečeno, odnos sile i prostora na ravnokrakoj polugi potpuno je nejasan.

Zašto se paradoks pojavljuje samo kada prostor i silu sabiramo i oduzimamo, a nema ga, kada taj isti prostor i silu množimo i delimo?

Tajna je opet u temporalnosti, odnosno vremenskoj prirodi računskih operacija, o čemu su govorili još stari Sumerski matematičko-muzički zapisi.

Sabiranje i oduzimanje sporiji su od množenja i deljenja i, dakle, pomereni u budućnost. Zašto? Ako krakove sile predstavim kao vremenske periode, onda mi sve manja i manja sila treba da bih uzrokovao događaje u sve daljoj i daljoj budućnosti. Drugim rečima, nulta dužina kraka poluge odgovara sadašnjem trenutku, odnosno maksimumu sile ili bolje beskonačnoj sili koja određuje beskonačan broj sadašnjih zbivanja u celokupnom kosmosu. Naravno, ako čuvenom Arhimedovom polugom beskonačno dugačkog kraka delujemo na događaj u beskonačno dalekoj budućnosti, sila neophodna za takvo delovanje biće jednaka nuli.

Sam Arhimed, koji je tvrdio da "Vreme treba izbaciti iz fizike!", kao suvišnu pretpostavku, bavio se prevashodno vremenskom problematikom, a da toga nije ni bio svestan. Arhimedova 'mehanika tačke' u suštini je vremenska mehanika, jer "tačka koja nema delove" odgovara kontinualnom vremenu, a nikako diskontinualnom prostoru, koji je deljiv. Tačka je ključ mehaničkog delovanja. U mehanici sve ide preko tačke: oslonac poluge, centar koncentričnih zupčanika u mehanizmima prenosa, teme ugla strme ravni, tačka fiksiranja klatna....

U kasnim istraživanjima Arhimed se bavio utvrđivanjem težišta ravnih figura, što je od izuzetnog značaja za poimanje odnosa prostora i vremena u fizici uopšte, jer je jasno da egzistencija same figure zavisi od simultanosti njenih delova sa težištem. Po temporološkoj pretpostavci, delove prostora odnosno materije ne drži zajedno sila, nego vreme. Naravno, ovo nije tako očigledno u kvantnoj mehanici, koja ni do današnjeg dana nije uspela da izdvoji, imenuje i jasno predstavi element građne materije.

Pronalazač Milković najbolje sam analizira odnos društva prema pronalascima:

"Naučna zajednica je uvek podeljena kad je reč o nečemu što prkosi uvreženom mišljenju i postojećim naučnim dogmama. Moj oscilator protivureči III Njutnovom zakonu, na kojem se i zasniva klasična mehanika, ali i zakonu o održanju energije. Po dosadašnjem mišljenju, nemoguće je dobiti više energije nego što se uložilo, a pomoću dvostepenog oscilatora dobija se i do 18 puta više energije od uloženog, što su potvrdila istraživanja, ne samo moja. To je za vladajuće naučno mišljenje nepojmljivo. Međutim, to samo pokazuje da se inkvizicija iz religije premestila u nauku i da su otvorenost uma i nove ideje nešto što tim modernim inkvizitorima smeta" - kaže Milković i dodaje kako zakon o održanju energije i postoji kako bi se odbranile 'prljave' tehnologije i predstavile kao najsavršeniji mogući mehanizmi."

Po tom zakonu, stepen korisnog dejstva ne može biti veći od jedinice, što znači da se na kraju uvek dobije manje od uložene energije. Tako je, objašnjava Milković, ukupan zbir korisnog dejstva kod parne mašine samo osam procenata, dok ostatak otpada na trenje i toplotu. Međutim, ako se princip konzervacije energije posmatra u vertikalnom statusu, u smeru 'energija-informacija-materija' očigledno je da je energetski dobitak na putu od energije do materije ogroman, i to se vidi i u najobičnijem svakodnevnom životu: na primer, ako telefonom naručimo taksi, utrošićemo malo energije da bi smo proizveli efekat pokretanja tona metala velikog automobila sa taksi stanice. Odakle ovaj energetski dobitak? Očito sledi iz magijske šifre imena, dakle ne samo iz energetske vrednosti frekvencija već i iz njihovog rasporeda. To je slično kao da nekog koji se zove Stevan pozovemo neodgovarajućim akronimom, na primer sa „n,v,e,s,a,t“. Energetski zbir odgovara, ali ne i poredak vibracija. U ovome i prirodna tajna mašina koje troše manje energije nego što je daju... tako radi sama priroda, to je prirodni perpetuum mobile, zasnovan na vertikalno postavljenom zakonu energetske razmene sa materijom.

Milkovićevo klatno, izvedeno iz ravnoteže postaje neinercioni sistem, koji za povratno oscilovanje koristi gravitaciju i putem poluge konvertuje je u rotaciono kretanje. Prisilno umirivanje poluge ne utiče na oscilacije klatna, što pokazuje da je klatno nezavisno od poluge, što obrnuto nije slučaj, ili jasnije, gravitacija je uzrok mehanike. Reč je, dakle, o reverzibilnom gravitaciono-mehaničkom procesu, koji neograničeno pretvara gravitaciju u mehanički rad, i obrnuto, što se u prirodi i onako svuda dešava. Pri tome je suma gravitacionih dejstava uvek veća od sume gubitaka, čime je ispunjen uslov podjednako kvantne i nebeske mehanike, a taj je da se tela neprestano kreću. Pored osobina od neprocenjivog teorijskog značaja, sistem ima i veliko praktično dejstvo, jer je dejstvo na izlazu sistema visestruko pojačano u odnosu na uloženu silu.

Da li je dvostepeni oscilator Veljka Milkovića put ka perpetuum mobile-u? Nesumnjivo jeste. Potrebno je u konstrukciji dodati još i permanentne magnetne, sa prekidnim fluxom. Ovu tehnologiju NASA je davno razvila za potrebe hodanja svemirskim modulom. Hauard Johanson (Howard Johanson) već je uradio motor na permanentne magnetne, koji za pogon troši isključivo silu pokretnog etra, etarski vortex. Milković je, postavljajući višestepene mehaničke oscilacije kao radni model etra sa velikom praktičnom primenom, vratio naučno mišljenje tamo gde prirodno pripada – u svet ideja.

Ne sam dvostruki oscilator, već princip koji nam on otkriva, poslužiće za remodelovanje elektro-mehaničkog generatora energije koji će imati sva svojstva lokalnog, ili bolje – laboratorijskog perpetuum mobile-a. I nije za njegovu konstrukciju neophodan veliki rad, već samo mudrost i pre svega hipoteza aktivnog vremena, da substituiše pojam sile u fizici. Shvatanje da kosmosom vladaju matematički principi izraženi brojevima, a ne mitološka bića, unaprediće odnos čoveka i Boga do tako visokog stepena, da će se božje delo tako neposredno naučno imitirati, da ljudski proizvedenu stvarnost nećemo više razlikovati od prirodne.